

Czwartek, 24 października 2013 r.

P7_TA(2013)0453

Sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w 2012 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (2013/2081(INI))**

(2016/C 208/15)

Parlament Europejski:

- uwzględniając sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (14605/1/2012),
 - uwzględniając art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego część II rozdział G ust. 43,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 września 2012 r.⁽²⁾, 11 maja 2011 r.⁽³⁾ i 10 marca 2010 r.⁽⁴⁾ w sprawie rocznego sprawozdania na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa odpowiednio z lat 2011, 2010 i 2009,
 - uwzględniając stanowisko przyjęte w dniu 8 lipca 2010 r.⁽⁵⁾ w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i swoje zalecenie z dnia 13 czerwca 2013 r. dla Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/Wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej, Rady i Komisji w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013⁽⁶⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel) w sprawie odpowiedzialności politycznej⁽⁷⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel złożone na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego w dniu 8 lipca 2010 r. dotyczące podstawowej organizacji centralnej administracji ESDZ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542),
 - uwzględniając trwające negocjacje między Parlamentem a Radą w sprawie nowych instrumentów finansowych współpracy zewnętrznej UE w ramach wieloletniego programowania finansowego na lata 2014–2020,
 - uwzględniając postanowienia konferencji międzyparlamentarnej na rzecz wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, która odbyła się w Wilnie w dniach 4–6 września 2013 r.,
 - uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0330/2013),
- A. mając na uwadze, że kontrola polityki zagranicznej UE egzekwowana przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe na odpowiednich szczeblach ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia i poparcia przez obywateli UE europejskich działań zewnętrznych; mając na uwadze, że kontrola parlamentarna zwiększa zasadność takich działań;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0334.⁽³⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 35.⁽⁴⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 51.⁽⁵⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 454.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.⁽⁷⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 470.⁽⁸⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 472.

Czwartek, 24 października 2013 r.

Niepewność sytuacji na świecie: wyważenie interesów i wartości w nowej polityce zagranicznej UE

1. uważa, że pierwsze 25-lecie XXI wieku to okres długotrwałych zmian strukturalnych, które powodują przekształcenie światowego ładu; podkreśla, że w związku z tym konieczne jest świeże podejście do kształtowania nowego, wielobiegunowego porządku na świecie, który sprzyja włączeniu i którego podstawą są praworządność i pluralistyczny model demokracji, a także uniwersalne wartości, w tym prawa człowieka; zauważa, że czeka nas wiele wyzwań polegających zwłaszcza na zaangażowaniu wschodzących potęg w reformę systemu wielostronnego, ponownym wyważeniu niestabilnego podziału władzy w regionach i stawieniu czoła licznym zagrożeniom i wyzwaniom ze strony narodów, podmiotów niepublicznych oraz niestabilnych państw i regionów;
2. podkreśla, że kryzys finansowy na świecie i coraz większa asertywność nowych gospodarek wschodzących powodują pojawianie się poważnych wyzwań politycznych, społeczno-gospodarczych, kulturowych i środowiskowych, w tym problemów wewnętrznych, dla wszystkich stron, oraz jest zdania, że aby stawić czoła tym wyzwaniom, konieczne jest wspólne działanie na poziomie UE i nawiązanie sojuszków w celu promowania i podtrzymania pokoju, bezpieczeństwa, postępu i dobrobytu społecznego, różnorodności kulturowej, a także demokracji, praworządności i poszanowania praw człowieka; podkreśla, że wszelkie strategie polityczne i działania UE powinny być zgodne z prawem międzynarodowym oraz Kartą Narodów Zjednoczonych;
3. jest zdania, że UE musi bronić interesów swoich obywateli na świecie w zdeterminowany i jednolity sposób, a jednocześnie zawsze opierać swoje strategie polityczne na podstawowych wartościach, które są fundamentem Unii (demokracji, praworządności i prawach człowieka, sprawiedliwości społecznej i walce z ubóstwem), a także na poszanowaniu innych państw;
4. podkreśla, że polityka zagraniczna UE powinna być elastyczna w reagowaniu na pojawiające się zagrożenia i wyzwania w takich obszarach jak zdrowie, energia, zmiana klimatu czy dostęp do zasobów wodnych, które to obszary mają wpływ na nasze priorytety polityczne i nasze gospodarki, a także na międzynarodowy rozwój;
5. podkreśla, że w reakcji na wyzwania obecnego świata UE powinna prowadzić nową i wiarygodną politykę zagraniczną; uważa, że w celu ochrony i promowania swoich wartości, wizerunku, interesów i pozycji na scenie międzynarodowej UE musi nie tylko postępować w sposób spójny i konsekwentny w swojej polityce zagranicznej, lecz przede wszystkim jasno sprecyzować i wdrażać swoje strategiczne cele, w pełni wykorzystując możliwości, jakie oferuje traktat lizboński; uważa, że rozwijanie wspólnej wizji, która wykracza poza wyobrażenia i doświadczenia historyczne poszczególnych państw członkowskich leży w gestii zarówno całej UE, jak i jej państw członkowskich; oczekuje, że instrument wzmocnionej współpracy będzie wykorzystywany do zadbania o większe możliwości działania i wyeliminowania przypadków niewłaściwego korzystania z prawa do weta stosowanego w Radzie;
6. zauważa, że tylko poprzez wspólne lub solidarne działanie mamy siłę, aby w tym świecie dążyć do realizacji naszych celów i bronić naszych wartości, oraz że w związku z tym państwa członkowskie muszą – bardziej niż w przeszłości – wykazać się gotowością i wolą polityczną do zbiorowego, szybkiego i skutecznego działania; potwierdza, że państwa członkowskie muszą wywiązać się ze swojego umownego zobowiązania do lojalności wobec WPZiB zarówno w odniesieniu do działań, jak i jej litery, co zapisano w traktacie lizbońskim ⁽¹⁾;
7. podkreśla, że skuteczność działań zewnętrznych UE zależy również od ich pełnego poparcia przez obywateli i mandatu, który Unia otrzymuje dzięki przestrzeganiu podstawowych wartości, takich jak demokracja, praworządność i prawa człowieka, i dlatego wzywa do ścisłego, regularnego i terminowego konsultowania się z Parlamentem Europejskim przy określaniu jasnych priorytetów i celów polityki zagranicznej UE;
8. jest zdania, że pożądanym jest rozwój europejskich mediów w celu promowania solidarności, zbliżania różnorodnych poglądów krajowych oraz podnoszenia świadomości w kwestii WPZiB;

Tworzenie nowego całościowego podejścia do polityki zagranicznej UE

9. wzywa państwa członkowskie do odegrania konstruktywnej roli w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa Unii poprzez promowanie koordynowania strategii politycznych na szczeblu unijnym, w szczególności dzięki skutecznej współpracy na linii stolice–Bruksela w kwestii stanowisk, jakie zajmują one na forach wielostronnych, zwłaszcza w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz NATO; podkreśla konieczność zwiększenia skuteczności Unii jako spójnego

⁽¹⁾ „Państwa Członkowskie popierają, aktywnie i bez zastrzeżeń, politykę zewnętrzną i bezpieczeństwa Unii w duchu lojalności i wzajemnej solidarności i szanują działania Unii w tej dziedzinie. (...) Powstrzymują się od wszelkich działań, które byłyby sprzeczne z interesami Unii lub mogłyby zaszkodzić jej skuteczności jako spójnej sile w stosunkach międzynarodowych. Rada i wysoki przedstawiciel czuwają nad poszanowaniem tych zasad” (art. 24 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej)..

Czwartek, 24 października 2013 r.

podmiotu na arenie międzynarodowej w okresie ograniczeń gospodarczych; zauważa w szczególności, że państwa członkowskie mają do odegrania istotną rolę w rozwijaniu i skutecznym wdrażaniu WPBiO, nie tylko poprzez udostępnianie potencjału cywilnego i wojskowego, lecz także poprzez zapewnienie wspólnego finansowania działań w ramach WPBiO oraz wzmocnienie europejskiej bazy przemysłowej i technologicznej; oczekuje, że rola ta zostanie wzmocniona po debacie na temat przyszłości europejskiej obrony na posiedzeniu Rady Europejskiej w grudniu 2013 r.;

10. w związku z powyższym uważa, że wyjątkowe znaczenie ma wzmacnianie współpracy, poprawa koordynacji i rozwijanie synergii z programami i przedsięwzięciami państw członkowskich UE w krajach trzecich, aby zwiększyć skuteczność działań zewnętrznych UE w ramach obecnych ograniczeń budżetowych;

11. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel dotyczącą opracowania koncepcji „całościowego podejścia” w celu wykorzystania pełnego potencjału traktatu lizbońskiego oraz zapewnienia ogólnej skuteczności i spójności WPZiB oraz WPBiO; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zaangażowania się w debatę z Parlamentem w sprawie najlepszego sposobu zapewnienia, aby takie całościowe podejście było konsekwentnie wdrażane, w szczególności aby nasze priorytety polityki zagranicznej były dalej rozwijane w sposób spójny z naszymi interesami i wartościami, a także by zostały one poparte odpowiednimi środkami finansowymi oraz skutecznymi i elastycznymi instrumentami; podkreśla, że struktury i zdolności wojskowe, w tym trwałe struktury planowania i dowództwa operacji wojskowych, są integralną częścią takiego podejścia, i uważa, że wzmocnienie koordynacji między szefami misji, specjalnymi przedstawicielami UE oraz szefami delegatur przyczyni się także do zapewnienia w danym regionie konsekwentnych i spójnych strategii politycznych UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie do wsparcia wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w celu osiągnięcia pełnego potencjału całościowego podejścia;

12. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że UE nie opracowała jeszcze jasnej strategii dotyczącej swoich stosunków z resztą świata oraz że jej działania są określane bardziej jako reakcja niż akcja; oczekuje zatem zasadniczej debaty dotyczącej strategii między Radą, Komisją i Parlamentem; wzywa, aby Rada Europejska w grudniu dalej rozwinęła inicjatywę europejskiej strategii światowej, jako wkład na rzecz takiej debaty;

13. w związku z tym podkreśla, że w ujęciu całościowym WPZiB obejmuje wszystkie obszary polityki zagranicznej, w tym stopniowe określanie WPBiO, które mogłoby doprowadzić do stworzenia wspólnej polityki obronnej, z naciskiem na zapewnienie spójności i konsekwencji przy jednoczesnym poszanowaniu specyfiki każdego elementu działań zewnętrznych; uważa, że polityka wewnętrzna UE i wybory polityczne państw członkowskich powinny być lepiej skoordynowane pod przewodnictwem wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w kluczowych obszarach, takich jak łączność, handel, transport, energia, środowisko i komunikacja, o ile obszary te mają wyraźne konsekwencje transgraniczne, zwłaszcza w odniesieniu do dywersyfikacji i bezpieczeństwa dostaw energii UE;

14. wzywa Radę i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do odniesienia się do zalecenia Parlamentu w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w 2013 r. w celu zapewnienia dalszego tworzenia odpowiedniej i zrównoważonej pod względem płci struktury w ramach ESDZ (przy udziale właściwych służb Komisji), w ramach której fachowa wiedza geograficzna i tematyczna byłyby łączone i sprzyjałyby całościowemu podejściu do planowania, formułowania i realizowania polityki;

Zapewnienie przywództwa i spójności w polityce zagranicznej UE

15. podkreśla rolę przywódcy politycznego, której odegrania w ramach zapewniania jedności, spójności i skuteczności działań UE oczekuje się od wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel; zauważa, że wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel w swoim przeglądzie ESDZ zidentyfikowała obszary, w których należy wzmocnić jej rolę i zwiększyć jej skuteczność w inicjowaniu i realizacji decyzji podejmowanych w ramach WPZiB oraz zapewnianiu zgodności z nimi, oraz przedstawiła zalecenia w celu zapewnienia bliskiej współpracy z Komisją przy pełnym wykorzystaniu jej pozycji jako wiceprzewodniczącej Komisji; podkreśla fakt – mając na uwadze wysłuchania nowej Komisji w 2014 r. – iż parlament Europejski powinien wesprzeć ten trend poprzez wzmocnienie roli wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych, wzmacniając tym samym koordynację między ESDZ a Komisją;

16. ponownie podkreśla swoje poparcie dla przywództwa wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w trudnych okolicznościach, jakimi są negocjacje z Iranem, i gratuluje jej sukcesu, którym jest zbliżenie stron w ramach ułatwanego przez UE dialogu między Kosowem a Serbią; uważa, że te przykłady przywództwa i określania priorytetów powinny mieć zastosowanie w odniesieniu do krajów kandydujących do UE, potencjalnych krajów kandydujących, jak i do krajów sąsiadujących z UE, a także w odpowiedzi na zbiór strategicznych wyzwań występujących w regionach rozciągających się od Azji Środkowej do Bliskiego Wschodu oraz od Rogu Afryki poprzez Sahel; zgłasza swoją gotowość do wsparcia tego procesu;

17. wzywa do przeglądu rozmieszczenia i obsady delegatur UE w celu dopilnowania, by skuteczność, przejrzystość i reprezentacja UE w państwach trzecich odzwierciedlała nasze ambicje polityczne i oczekiwane priorytety; wzywa do omówienia takiego przeglądu z właściwą komisją Parlamentu, zwłaszcza w przypadkach gdy jego wynik wskazuje, że konieczna jest redystrybucja zasobów lub decyzja o otwarciu lub zamknięciu delegatury w państwach trzecich; przypomina zwłaszcza o tym, że domaga się otwarcia w Iranie delegatury Unii;

Czwartek, 24 października 2013 r.

Dopasowanie celów do odpowiednich zasobów

18. w świetle wielu różnych wyzwań i oczekiwań, że UE zaangażuje się w działania na świecie, kwestionuje argumenty Rady przemawiające za cięciami w wieloletnich ramach finansowych, co ograniczy możliwości Unii w zakresie wspierania pokoju, bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju gospodarczego oraz jej wiarygodność w odniesieniu do tych starań; ostrzega, że jeżeli takie cięcia będą stosowane w nieskoordynowany sposób, może to zniweczyć efektywne dążenie do promowania naszych wartości i interesów, a także naszą zbiorową zdolność do promowania pokoju, demokracji, bezpieczeństwa i dobrobytu ludności w naszym sąsiedztwie i bardziej odległych regionach;

19. jednocześnie zauważa konieczność dokonywania strategicznych wyborów i określania priorytetów w celu dopilnowania, aby zasoby Unii były wykorzystywane w ukierunkowany i efektywny sposób; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby ich krajowe strategie polityczne były spójne i skoordynowane z celami strategicznymi i zobowiązaniami Unii;

20. podkreśla znaczenie zadbania o pełne sfinansowanie nowych instrumentów finansowych współpracy zewnętrznej rozpatrywanych przez Parlament i Radę, tak aby odpowiadały one interesom strategicznym Unii, oraz o ich przystosowalność do zmieniającej się sytuacji politycznej;

21. nalega, aby przegląd Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z 2006 r. był dalszym krokiem w kierunku zwiększenia przejrzystości WPZiB; uważa, że aby zapewnić demokratyczną kontrolę, należy przygotowywać osobne linie budżetowe dla każdej misji i operacji WPBiO, w tym pracy specjalnych przedstawicieli UE, uzupełnione o usprawnione, ale przejrzyste, procedury transferów wewnętrznych środków, jeżeli jest to konieczne w danych okolicznościach;

Ocena osiągnięć wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i rady w 2011 r.

22. z zadowoleniem przyjmuje kroki poczynione przez Radę, przy wsparciu wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, w sprawozdaniu rocznym za 2011 r., zmierzające w kierunku określenia unijnej polityki zagranicznej w wybiegającym w przyszłość i strategicznym dokumencie dotyczącym polityki;

23. zauważa starania poczynione, aby wyeliminować niedociągnięcia określone w ostatniej rezolucji Parlamentu na ten temat, w szczególności poprzez przygotowanie nowych misji i operacji WPBiO w ramach ogólnego podejścia Unii do danego kraju lub regionu;

24. uważa jednak, że w sprawozdaniu rocznym Rady wciąż w istotny sposób nie osiąga się poziomu odpowiadającego celom założonym w traktacie lizbońskim, i dlatego wzywa do podjęcia następujących działań w przyszłości:

- określenia jasnych priorytetów i strategicznych wytycznych dla WPZiB jako nieodłącznego elementu procesu efektywniejszego wykorzystywania naszego potencjału dyplomatycznego, gospodarczego, finansowego, rozwojowego i – w razie potrzeby – zasobów w zakresie zarządzania kryzysowego w ramach realizacji polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE;
- określenia ram oceny obecnych partnerów strategicznych i zawarcia nowych partnerstw, w tym z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi;
- przygotowania planu osiągnięcia postępów w zakresie ważnych innowacji zawartych w traktacie lizbońskim, w szczególności poprzez 1) zastosowanie przydziału zadań specjalnych i misji wąskiej grupie państw członkowskich; 2) zawiązanie przez kompetentne i zainteresowane państwa członkowskie stałej i usystematyzowanej współpracy w zakresie obronności; oraz 3) wzmocnienie roli Europejskiej Agencji Obrony i zapewnienie jej większych zasobów;
- rozwiązania poważnych problemów w podejmowaniu decyzji w ramach WPBiO, między innymi w odniesieniu do procedur finansowania oraz finansowania działań, które powodują niezrozumiałą zwłokę między podjęciem decyzji politycznej o rozpoczęciu misji a faktycznym jej rozpoczęciem w terenie (czego ostatnim przykładem spośród wielu innych może być sytuacja w Libii i Mali), w tym poprzez ponowną ocenę celu i potencjału grup bojowych UE, udoskonalając tym samym ogólne ramy na rzecz uproszczenia procesu podejmowania politycznych decyzji w ramach WPBiO;

25. wzywa Radę do zwrócenia się do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel o określenie w kolejnym sprawozdaniu rocznym jej celów w zakresie polityki zagranicznej na lata 2014 i 2015 wraz z ramami czasowymi i zasobami niezbędnymi do ich realizacji; podkreśla, że w ramach tych priorytetów należy skoncentrować się na strategicznych celach UE, począwszy od partnerstwa transatlantyckiego, rozwoju gospodarczego i politycznego sąsiedztwa wschodniego i południowego, aż po bliskowschodni proces pokojowy;

Czwartek, 24 października 2013 r.

26. wzywa Radę i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zaangażowania się we współpracę z Komisją Spraw Zagranicznych na wczesnym etapie sporządzania kolejnych sprawozdań rocznych dotyczących WPZiB, aby omówić cele polityki zagranicznej na kolejne lata i przedstawić obywatelom UE jasne stanowisko dotyczące kierunku rozwoju, priorytetów i postępów polityki zagranicznej Unii, dokonując ponownej oceny pełnionej przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel funkcji i ukazując jej rolę jako przywódcy w zakresie polityki zagranicznej UE;

27. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę poświęcenia szczytu Rady Europejskiej w grudniu 2013 r. przyszłości europejskiej obrony, co będzie okazją do dokonania przeglądu strategicznych celów i interesów w zakresie bezpieczeństwa UE – idei, które powinny być dalej opracowywane w białej księdze dotyczącej europejskiej obrony; domaga się, by na posiedzeniu tym ustalony został jasny plan działania oraz harmonogram realizacji kluczowych celów, obejmujący przede wszystkim terminowy przegląd europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wykorzystanie białej księgi służącej jako wspólny wzorzec dla jednoczesnych przeglądów bezpieczeństwa i obrony na szczeblu krajowym; podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy w celu zagwarantowania bezpieczeństwa militarnego oraz poczynienia oszczędności;

Priorytety strategiczne: koncentryczne kręgi pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju społeczno-gospodarczego

28. z zadowoleniem przyjmuje rozwój „partnerstwa strategicznego” jako formy współpracy UE z zarówno istniejącymi, jak i wschodzącymi potęgami; niemniej jednak uważa, że idea ta wymaga jasnych i spójnych kryteriów dotyczących jej pozycji w ramach struktury polityki zagranicznej UE; wzywa do uwzględniania priorytetów polityki zagranicznej przy podejmowaniu w przyszłości decyzji dotyczących partnerów strategicznych i regularnego informowania z wyprzedzeniem Parlamentu o decyzjach w sprawie przyszłych partnerstw, w szczególności jeżeli partnerstwa te otrzymują wsparcie finansowe z budżetu Unii lub pociągają za sobą ściślejsze stosunki umowne z Unią;

Stany Zjednoczone Ameryki

29. podkreśla fakt, iż partnerstwo ze Stanami Zjednoczonymi opiera się na silnych politycznych, kulturalnych, gospodarczych i historycznych powiązaniach oraz na wspólnych wartościach, takich jak wolność, demokracja, prawa człowieka i praworządność; zdecydowanie uważa, że Stany Zjednoczone są najważniejszym partnerem strategicznym UE, pomimo różnicy w poglądach w ważnych kwestiach; w związku z tym wzywa UE do nadania wyraźnego priorytetu politycznego pogłębianiu stosunków transatlantycznych na wszystkich szczeblach i rozszerzenia ich o innych partnerów transatlantycznych w celu osiągnięcia wspólnych korzyści i wzajemności;

30. jest zdania, że UE i USA muszą ściśle współpracować na rzecz pokojowego rozwiązania konfliktów i kryzysów wynikających z programu nuklearnego Iranu oraz procesu transformacji w krajach arabskiej wiosny i Bliskiego Wschodu; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie prezydenta Obamy do zastosowania rozwiązania dwupaństwowego w kwestii konfliktu izraelsko-palestyńskiego; w następstwie debaty parlamentarnej wzywa UE do wzmożonej działalności dyplomatycznej w ramach uzgodnionej kompleksowej strategii politycznej na rzecz długoterminowej stabilności i bezpieczeństwa w całym regionie;

31. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie rozpoczęcia negocjacji w sprawie transatlantycznego partnerstwa w dziedzinie handlu i inwestycji, które może znacząco wzmocnić gospodarki europejskie i Stanów Zjednoczonych, przyczynić się do postępów w dziedzinie innych międzynarodowych porozumień i stanowić model postępowania dla regionalnych i światowych podmiotów; przypomina o konieczności stworzenia transatlantycznej rady politycznej; zauważa, że tymczasem kontynuowanie praktyki organizowania corocznych szczytów UE-USA umożliwi identyfikowanie wspólnych celów, koordynowanie strategii dotyczących zagrożeń i wyzwań o znaczeniu globalnym, opracowanie wspólnego podejścia do wschodzących potęg oraz zapewnienie multilateralizmu i wymiany najlepszych praktyk; przypomina, że coroczny szczyt UE-USA w tym roku jeszcze się nie odbył; ponadto wskazuje, że ostateczne zawarcie transatlantycznego partnerstwa w dziedzinie handlu i inwestycji oraz trwających negocjacji UE z Kanadą stworzy szansę powstania obszernej przestrzeni gospodarczej obejmującej Amerykę Północną, UE i wiele krajów Ameryki Łacińskiej oraz przyniesie wzrost gospodarczy i miejsca pracy; sugeruje zbadanie dalszych politycznych możliwości trójstronnej współpracy transatlantycznej;

32. uważa, że w celu zwiększenia zaufania Stany Zjednoczone muszą zapewnić zgodność z ustawodawstwem w zakresie ochrony poufnych danych oraz dokonać zmiany w działaniach związanych z gromadzeniem danych wymierzonych przeciwko UE i jej obywatelom, i wzywa do szybkiego zawarcia umowy parasolowej w sprawie ochrony danych między UE a USA, która dostarczyłaby informacji oraz stanowiłaby rekompensatę prawną dla obywateli UE; podkreśla, że ostatnio ujawnione informacje wzbudziły niepokój w całej Europie, co może zaszkodzić relacjom UE z USA; przypomina, że ochrona danych musi być szanowana zarówno przez UE, jak i jej partnerów, i uważa, że niezbędne są wspólne normy dotyczące rozpowszechniania informacji niejawnych, które będą strzegły wolności zarówno obywateli USA, jak i UE;

Czwartek, 24 października 2013 r.

Rosja

33. ponawia swoje poparcie dla unijnej polityki krytycznego zaangażowania w dialog z Rosją; uważa Rosję za ważnego i strategicznego sąsiada, lecz jest zdania, że aby stworzyć prawdziwe partnerstwo, należy przestrzegać podstawowych wartości demokracji, praw człowieka i praworządności; z zadowoleniem przyjmuje współpracę z Rosją w zakresie ważnych międzynarodowych kwestii, zwłaszcza w odniesieniu do Bliskiego Wschodu, Iranu, Afganistanu i Syrii;

34. niemniej jednak ubolewa, że Rosja wykorzystuje swoje prawo weta w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, aby zniweczyć wysiłki międzynarodowej społeczności podejmowane w celu skutecznego i natychmiastowego reagowanie na kryzys humanitarny, taki jak katastrofalna spirala przemocy w Syrii; w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zwiększenia wysiłków dyplomatycznych UE na rzecz dalszego angażowania się Rosji w te kwestie; z zadowoleniem przyjmuje mediacje Rosji związane z syryjskim arsenałem broni chemicznej, którym towarzyszy wniosek rosyjskiego ministra spraw zagranicznych Siergieja Ławrowa, w którym wzywa on Syrię, by ta zrezygnowała z kontroli arsenału broni chemicznej, i oferuje pomoc Rosji w tym zakresie; wyraża żal, że z takiej mediacji nie skorzystano na wcześniejszym etapie, co pozwoliłoby uniknąć utraty życia tysięcy ludzi;

35. pozostaje zaniepokojony brakiem zaangażowania Rosji na rzecz praworządności, pluralistycznej demokracji i praw człowieka, na co wskazuje najnowsze ustawodawstwo utrudniające pracę organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, wymierzone w mniejszości, w tym społeczności LGBT, a także ograniczające wolność słowa oraz wolność zrzeszania się i zgromadzeń; podkreśla, że wzmocnienie praworządności we wszystkich sferach rosyjskiego życia publicznego, w tym w gospodarce, byłoby konstruktywną reakcją na niezadowolenie wielu obywateli rosyjskich i jest konieczne, by zbudować faktyczne i konstruktywne partnerstwo między UE a Rosją; podkreśla, że konieczne są zdeterminowane wysiłki na rzecz zwalczania korupcji w celu zwiększenia zaufania w relacjach gospodarczych UE z Rosją oraz że postęp w negocjacjach dotyczących ułatwień wizowych – których etap wstępny był pozytywny – powinien zależeć od postępu w takich obszarach jak wybiórcza sprawiedliwość oraz wolne, uczciwe i oparte na rywalizacji wybory;

36. podkreśla gotowość UE do wniesienia wkładu w partnerstwo na rzecz modernizacji oraz w każdy instrument, który zastąpi obecną umowę o partnerstwie i współpracy, jeśli Rosja poczyni postępy w takich dziedzinach jak prawa człowieka, praworządność i pluralistyczna demokracja (w tym wolne, sprawiedliwe i oparte na rywalizacji wybory); podkreśla także, że UE nadal dąży do budowania wzajemnego zaufania i pogłębiania dialogu politycznego z Rosją, w tym w kwestiach światowej rangi, takich jak walka z terroryzmem, nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia, przestępczość zorganizowana czy zmiana klimatu;

37. krytykuje niezgodne z międzynarodowymi normami (np. Aktem Końcowym Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie) stosowanie przez Rosję instrumentów polityki energetycznej i handlowej do wywierania nacisku na kraje w europejskim sąsiedztwie, aby zmusić je do przystąpienia do unii celnej, na której czele stoi Rosja, zamiast do podpisania układów o stowarzyszeniu z UE, utrudniając im tym samym podejmowanie suwerennych decyzji; ponadto jest zdania, że postępująca integracja krajów partnerskich z UE może być zgodna z ich dążeniem do zachowania dobrych stosunków sąsiedzkich z Rosją; wzywa Rosję do przyjęcia konstruktywnego stanowiska wobec zamrożonych konfliktów; wyraża ubolewanie, że UE nie została bardziej zdecydowanie zaangażowana w rozwiązanie tych konfliktów; ostrzega Rosję, że wykorzystywanie nierozstrzygniętych konfliktów do celów politycznych może wywołać wrogość i zdestabilizować cały region;

Chiny

38. zachęca UE, by w dalszym ciągu rozwijała kompleksowe i strategiczne partnerstwo z Chinami, promując światowe interesy obu stron, wspólne projekty oparte na geostrategicznych normach oraz wzajemny szacunek; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przemawiania jednym głosem w dialogu z chińskim rządem; z zadowoleniem przyjmuje niespełna 60 aktywnie prowadzonych dialogów sektorowych oraz proponowane negocjacje w sprawie umowy inwestycyjnej, ale jednocześnie wzywa do podejmowania kolejnych dialogów sektorowych i szybkiego zakończenia trwających śledztw handlowych; ponownie podkreśla potrzebę wzmocnienia dialogu między UE a Chinami w kwestii praw człowieka, między innymi poprzez zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego oraz współpracę z ONZ;

39. podkreśla, że aby promować stabilność i stawić czoła globalnym wyzwaniom, między innymi w kwestiach gospodarczych i finansowych, niezbędna jest współpraca między UE a Chinami w ramach stosunków wielostronnych, w tym wysiłki na rzecz ograniczenia oszustw podatkowych, unikania opodatkowania i rajów podatkowych; podkreśla, że niezbędna jest także współpraca na rzecz rozwiązania kwestii zmiany klimatu, środowiska i wykorzystania ograniczonych zasobów naturalnych Ziemi, a także współpraca na rzecz rozwoju w celu podtrzymania pokoju i poszanowania międzynarodowych praw w konfliktach, takich jak konflikt syryjski, oraz reagowania na wyzwania stawiane przez Iran i Koreę Północną w odniesieniu do nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia;

Czwartek, 24 października 2013 r.

40. wyraża niepokój związany z nagminnym łamaniem praw człowieka w Chinach oraz kulturowych i religijnych praw mniejszości na przykład w Tybecie;

Japonia

41. podkreśla potrzebę skonsolidowania stosunków Unii z Japonią jako strategicznym partnerem i kluczowym podmiotem na arenie międzynarodowej, który podziela wartości demokratyczne UE i jest naturalnym partnerem do współpracy na forach wielostronnych; oczekuje na negocjacje dotyczące kompleksowej umowy ramowej i umowy o wolnym handlu;

Korea Południowa

42. wzywa UE do zacieśniania współpracy politycznej z Koreą Południową, która jest głównym podmiotem demokratycznym w Azji, który dzięki ambitnej umowie o wolnym handlu zintensyfikował ostatnio relacje handlowe z UE;

Indie

43. wzywa UE i państwa członkowskie do zacieśnienia stosunków z Indiami, opartych na sprzyjaniu demokracji, włączeniu społecznemu, praworządności i poszanowaniu praw człowieka, oraz wzywa obie strony do dołożenia wszelkich starań, by zakończyć negocjacje w sprawie kompleksowej umowy o wolnym handlu między UE a Indiami, która pobudzi wzrost gospodarczy i rozwój handlu w Europie i w Indiach;

Turcja

44. podkreśla strategiczne znaczenie dialogu i współpracy między UE a Turcją w kwestii stabilności, demokracji i bezpieczeństwa, zwłaszcza w odniesieniu do szeroko pojętego Bliskiego Wschodu; zauważa, że Turcja jest nie tylko sojusznikiem NATO, lecz także krajem kandydującym do UE, jeśli spełni kryteria przystąpienia, a decyzja o pełnym członkostwie zostanie opatrzona demokratyczną zgodą; zwraca się z prośbą o otwarcie kluczowych rozdziałów, zwłaszcza w celu rozpoczęcia niezbędnych reform politycznych; zauważa, że Turcja wielokrotnie i w sposób zdecydowany potępiła akty przemocy reżimu syryjskiego wobec ludności cywilnej i udziela niezbędnej pomocy humanitarnej Syryjczykom uciekającym przed przemocą w ich kraju; wzywa do kontynuowania współpracy państw członkowskich i Turcji, a także do podjęcia na szczelbu UE środków z uwagi na rosnącą liczbę uchodźców na zewnętrznych granicach UE; podkreśla, że coraz silniejsza pozycja Turcji na arenie międzynarodowej powinna wynikać również z zaangażowania tego kraju na rzecz praw podstawowych, państwa świeckiego, pluralistycznej demokracji i praworządności oraz że najważniejsze reformy nie zostały jeszcze przeprowadzone; odnotowuje, że tureckie społeczeństwo obywatelskie żywiłowo domaga się demokratycznych przemian i ponownie podkreśla obawy związane z pełną przemocą, represyjną i często niestosowną reakcją władz; zwraca się do Turcji z prośbą o wsparcie w walce z fundamentalistami i ruchami niedemokratycznymi działającymi w regionie;

Republika Południowej Afryki

45. ponownie podkreśla znaczenie partnerstwa strategicznego UE z Republiką Południowej Afryki; stwierdza, że Republika Południowej Afryki, biorąc pod uwagę jej skuteczną i pokojową przemianę demokratyczną oraz jej rolę jako potęgi regionalnej, może być główną siłą upowszechniającą demokrację i dobre sprawowanie rządów oraz wspierającą regionalną integrację gospodarczą i pojednanie narodowe w Afryce, a także kluczowym partnerem UE w podejmowaniu tych wysiłków; podkreśla znaczenie ścisłej współpracy między UE i Republiką Południowej Afryki w zakresie zmiany klimatu, zrównoważonego rozwoju i reformy organizacji międzynarodowych;

Rozszerzająca się UE

46. podkreśla, że członkostwo w UE zapewnia pokój, dobrobyt, rozwój demokratyczny, stabilność i bezpieczeństwo w gwałtownie zmieniającym się otoczeniu międzynarodowym oraz że przynależność do Unii Europejskiej wciąż niesie ze sobą perspektywę rozwoju społeczno-gospodarczego; jest zdania, że rozszerzenie jest nadal ważnym narzędziem polityki zagranicznej UE i leży w jej strategicznym długoterminowym interesie, który niekiedy można zmierzyć za pomocą krótkoterminowych bilansów; zaznacza jednak, że polityka rozszerzenia powinna uwzględniać własne możliwości integracyjne UE oraz faktyczne zobowiązanie krajów Bałkanów Zachodnich i Turcji do wywiązywania się ze swoich zobowiązań i rozwiązywania pozostałych problemów; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie telekomunikacyjne i energetyczne osiągnięte między Serbią a Kosowem podczas 16 rundy negocjacyjnej, w których to negocjacjach pośredniczyła wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel, i wzywa do zwiększenia wysiłków na rzecz przezwyciężenia pozostałych przeszkód;

Czwartek, 24 października 2013 r.

Sąsiedztwo UE

47. podkreśla, że w czasach, gdy europejska polityka sąsiedztwa znajduje się w trudnej sytuacji i musi zmagać się z wydarzeniami w różnych krajach, UE powinna położyć na nią większy nacisk, nadać jej większy priorytet i wykazać w stosunku do niej większe zaangażowanie; w związku z tym uważa, że ze względu na solidarność i dążenie do pokojowego i swobodnego rozwoju UE musi zdecydowanie ukierunkować swoje instrumenty, między innymi poprzez umocnienie wielostronnych podejść w regionie, a także wytworzyć silne więzi między swoimi strategiami politycznymi, instrumentami finansowymi i finansowaniem, aby osiągnąć swoje główne cele polityczne, zwłaszcza w odniesieniu do przeprowadzenia reform praw człowieka, demokracji, praworządności i gospodarki; zauważa, że perspektywa europejska pozostaje kluczową zachętą do przeprowadzania ambitnych reform, zwłaszcza dla krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa;

48. podkreśla, że modernizacja całego regionu europejskiego sąsiedztwa opiera się na stopniowym rozwoju liberalnej demokracji, w której osoby wybrane w demokratycznych wyborach rządzą zgodnie z mandatem demokratycznym i w oparciu o zasady konstytucyjne, poszanowanie opinii, różnicę zdań i nonkonformizm;

49. wzywa, aby zasady stanowiące podstawę nowego podejścia do europejskiej polityki sąsiedztwa, określonego w odpowiednich wspólnych komunikatach ⁽¹⁾ wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i Komisji, zwłaszcza zasada „więcej za więcej”, zasada różnicowania i wzajemnej rozliczalności oraz zasada „partnerstwo ze społeczeństwami”, mogły być w pełni stosowane w praktyce, a także aby pomoc Unii była w pełnym zakresie dostosowana do tego nowego podejścia;

50. podkreśla, że aby po przystąpieniu uniknąć napięć społecznych i/lub nierówności społeczno-gospodarczych w rozszerzonej Unii, Komisja musi promować przedakcesyjne strategie polityczne ukierunkowane na ograniczanie strukturalnych nierówności społecznych, jak również na przewyżczenie podziałów kulturowych w państwach ubiegających się o członkostwo jeszcze przed ich przystąpieniem; podkreśla, że należy nadać priorytet integracji mniejszości społecznych i kulturowych na szczeblu krajowym, zapobiegając w ten sposób masowemu wysiedleniom tych mniejszości do innych państw członkowskich już po uzyskaniu członkostwa;

Wschodnie sąsiedztwo

51. podkreśla, że wschodnie sąsiedztwo ma strategiczne znaczenie i przypomina europejską perspektywę zainteresowanych krajów, która nadal jest kluczową zachętą dla tych krajów do przeprowadzania reform; podkreśla, że UE ma w tym obszarze duży wpływ i powinna w pełni zaznaczyć swój potencjał przekształceniowy; uważa, że nadszedł najwyższy czas na zintensyfikowane wysiłki, którym towarzyszyć będzie większe zaangażowanie polityczne, aby osiągnąć cele Partnerstwa Wschodniego, w tym potrzebę ustanowienia ściślejszego powiązania między WPZiB a europejską polityką sąsiedztwa; z zadowoleniem przyjmuje poczyniony postęp i w dalszym ciągu wzywa wszystkie strony do podjęcia koniecznych wysiłków na rzecz podpisania lub parafowania układów o stowarzyszeniu, pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu oraz umów w sprawie złagodzenia przepisów wizowych UE, jeśli spełnione zostaną wszystkie określone warunki; wzywa naszych partnerów wschodnich, aby spełnili wymogi, które zagwarantują pomyślny szczyt w Wilnie w listopadzie 2013 r.; podkreśla, że szczyt powinien stanowić wyraźny krok naprzód w zbliżeniu społeczeństw państw członkowskich i krajów Partnerstwa Wschodniego;

52. niemniej jednak żałuje, że ogólna sytuacja w zakresie standardów demokratycznych i poszanowania praw człowieka w większości krajów Partnerstwa Wschodniego poprawiła się w bardzo niewielkim stopniu, jeśli wręcz nie uległa pogorszeniu; wzywa UE, by odegrała bardziej aktywną i trwałą rolę w poszukiwaniu rozwiązań politycznych na rzecz zamrożonych konfliktów w krajach sąsiedztwa wschodniego, zwłaszcza w celu przełamania impasu w kwestii Osetii Południowej i Abchazji oraz konfliktu w Górskim Karabachu, a także odegrania znaczącej roli we wspieraniu każdego zawartego porozumienia pokojowego; popiera dalszy postęp w kwestii Naddniestrza; podkreśla ponadto, że pełny rozwój Partnerstwa Wschodniego może mieć miejsce jedynie, gdy zamrożone konflikty zostaną rozwiązane w pokojowy sposób, co powinno być priorytetem; wzywa UE do pełnego wykorzystania dostępnych narzędzi w celu mediacji i dopilnowania, by prawa człowieka były w pełni szanowane; ponownie podkreśla, że pogłębianie stosunków powinno zależeć od istotnego zaangażowania na rzecz praw człowieka, demokracji i praworządności;

⁽¹⁾ Wspólny komunikat z dnia 25 maja 2011 r. zatytułowany „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011)0303). Wspólny komunikat z dnia 20 marca 2013 r. zatytułowany „Europejska polityka sąsiedztwa: działania na rzecz wzmocnienia partnerstwa” (JOIN(2013)0004).

Czwartek, 24 października 2013 r.

53. przypomina, że reformy demokratyczne promowane przez UE leżą w interesie samych krajów partnerskich i mogą przyczynić się do ich rozwoju gospodarczego i społecznego; zauważa, że silne instytucje demokratyczne i bliższe związki z UE poprzez układy o stowarzyszeniu, pogłębione i kompleksowe umowy o wolnym handlu oraz ułatwienia wizowe pomogą umocnić suwerenność tych krajów wobec wpływów ich potężnych sąsiadów; wyraża głęboki niepokój ze względu na narastającą presję wywieraną na niektóre kraje partnerskie, takie jak Mołdawia, Ukraina czy Armenia, której głównym celem jest spowolnienie postępów poczynionych przez te kraje na rzecz dalszego powiązania z UE; wzywa UE do rozwiązania tych kwestii w sposób politycznie spójny; potwierdza, że UE jest gotowa, by być godnym zaufania i silnym partnerem dla tych krajów w oparciu o wspólne wartości i solidarność oraz by dzielić się z nimi wszystkimi korzyściami dorobku prawnego UE zgodnie z programem Europejskiego Obszaru Gospodarczego Plus;

54. podkreśla, że mimo parafowania umowy między UE a Ukrainą jej podpisanie i ratyfikowanie będzie możliwe tylko wtedy, gdy Ukraina spełni niezbędne wymogi określone w konkluzjach Rady w sprawie Ukrainy z dnia 10 grudnia 2012 r.; ponawia swoje wezwanie skierowane do ukraińskiego parlamentu i rządu dotyczące rozwiązania problemu wybiórczego wymiaru sprawiedliwości, czyli zwolnienia Julii Tymoszenko, oraz do wdrożenia reform opisanych we wspólnie uzgodnionym programie stowarzyszeniowym, w tym reformy sądownictwa (tj. Prokuratury Generalnej) oraz reformy prawa wyborczego; wzywa Ukrainę do zmiany swojego kodeksu karnego poprzez usunięcie z niego sankcji karnych za wyraźne polityczne działania podejmowane przez funkcjonariuszy państwowych w ramach sprawowanego stanowiska;

55. wspiera układ o stowarzyszeniu między UE a Gruzją, jednak uważa, że niezbędny jest wyraźny postęp gruzińskich władz w obszarze praworządności; wzywa przede wszystkim do wypuszczenia wszystkich więźniów politycznych, w tym premiera Iwane Merabiszwiliego, oraz do przestrzegania europejskich norm w nadchodzących wyborach prezydenckich;

Południowe sąsiedztwo i Bliski Wschód

56. podkreśla wieloletnie stosunki UE z krajami południowego sąsiedztwa; wzywa, aby zasady stanowiące podstawę nowego podejścia do europejskiej polityki sąsiedztwa, określonego w wyżej wymienionych wspólnych komunikatach wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel i Komisji, zwłaszcza zasada „więcej za więcej”, zasada różnicowania i wzajemnej rozliczalności oraz zasada „partnerstwo ze społeczeństwami”, mogły być w pełni stosowane w praktyce, a także aby pomoc Unii była w pełnym zakresie dostosowana do tego nowego podejścia;

57. ponawia swoje wsparcie dla wykorzystywania przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel nowych koncepcji, takich jak grupa zadaniowa ds. południowego rejonu Morza Śródziemnego, w celu zmaksymalizowania efektu dźwigni osiąganego dzięki finansowaniu z UE i przez jej partnerów z korzyścią dla obywateli tych krajów; oczekuje wymiernych rezultatów takiego innowacyjnego podejścia w zakresie lepszej koordynacji wkładów UE i państw członkowskich, wsparcia krajów-beneficjentów w budowaniu potencjału i rozliczalności ich administracji;

58. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie sytuacją w Egipcie i nadmiernym stosowaniem przemocy przez wszystkie strony, w tym zarówno państwowe siły bezpieczeństwa, jak i siły opozycyjne; podkreśla, że UE powinna wspierać demokrację i prawa człowieka, i z zadowoleniem przyjmuje decyzję ministrów spraw zagranicznych UE z dnia 21 sierpnia 2013 r. dotyczącą zawieszenia wszystkich licencji na wywóz sprzętu, który może być wykorzystywany do represji wewnętrznych; wzywa wszystkie podmioty polityczne w Egipcie do przewyciężenia różnic poprzez pokojowy dialog oraz do porozumienia politycznego sprzyjającego włączeniu i do jak najszybszego przekazania władzy przywódcom wybranym w demokratycznych wyborach; wzywa UE, a zwłaszcza wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, do wyciągnięcia korzyści z wyjątkowej pozycji i sieci powiązań UE wśród kluczowych podmiotów oraz do kontynuowania mediacji w celu osiągnięcia ugody politycznej w zakresie podstawowych parametrów przemiany demokratycznej;

59. wyraża ubolewanie, że UE zaniechała wspólnej polityki dotyczącej embarga na broń w stosunku do Syrii, podważając w ten sposób wspólne podejście; potępia tragiczny i wciąż trwający rozlew krwi w Syrii, który już teraz ma dramatyczny i destabilizujący wpływ na sytuację humanitarną, także w krajach sąsiadujących, w tym w Jordanii, Libanie, Iraku i Turcji; wzywa państwa członkowskie, by wykazały się solidarnością i zapewniły pomoc uchodźcom z Syrii oraz osobom wysiedlonym z jej terytorium; zdecydowanie potępia masowe morderstwa obywateli i podkreśla, że użycie broni chemicznej przez rząd syryjski stanowi rażące naruszenie norm międzynarodowych, które może doprowadzić do postawienia wszystkich odpowiedzialnych za nie osób przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym; z zadowoleniem przyjmuje stanowczą reakcję międzynarodową i wzywa do szybkiego wdrożenia – pod nadzorem międzynarodowym – planu likwidacji całego arsenału broni chemicznej; podkreśla, że powaga sytuacji w Syrii wymaga dużego stopnia spójności i solidarności państw członkowskich UE współpracujących z krajami NATO oraz regionalnymi podmiotami, zwłaszcza Rosją, Iranem, Izraelem i Turcją; wzywa UE do aktywnego wsparcia wysiłków na rzecz zwołania konferencji Genewa II w celu znalezienia politycznego rozwiązania, które zaakceptują Syryjczycy, oraz położenia kresu śmiertelnej spirali przemocy;

Czwartek, 24 października 2013 r.

60. ponawia wezwanie, by UE odgrywała bardziej aktywną rolę w rozwiązywaniu konfliktu w Saharze Zachodniej, który obecnie stanowi nieprzekraczalną przeszkodę dla pełnego rozwoju dobrosąsiedzkich stosunków w krajach Maghrebu;

61. nadal wspiera przyjęte przez UE, USA, Rosję i Chiny podejście dwutorowe mające na celu dążenie do nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia; wzywa irańskiego prezydenta, by wobec niedawnych pozytywnych deklaracji podjął działania następcze, których wyrazem będzie pełna współpraca ze społecznością międzynarodową na rzecz rozwiania obaw dotyczących wyłącznie pokojowej natury irańskiego programu nuklearnego; wzywa grupę UE3+3, by rozważyła zastosowanie dodatkowych środków oraz podjęcie działań zachęcających uzależnionych od wyraźnych postępów Iranu w zakresie podejmowania wiarygodnych kroków na rzecz rozwiania obaw społeczności międzynarodowej; podkreśla, że wszelkie niepowodzenia lub zwłoka w negocjacjach między grupą UE3+3 a Iranem w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej będą stanowiły poważne zagrożenia dla bezpieczeństwa regionalnego i światowego;

62. wyraża nadzieję, że negocjacje pokojowe na Bliskim Wschodzie zakończą się sukcesem, i przypomina, że rozwiązanie konfliktu na Bliskim Wschodzie ma kluczowe znaczenie dla UE, a także dla samych zainteresowanych stron i całego regionu; dlatego podkreśla, że mając na uwadze zachodzące zmiany w świecie arabskim, kryzys syryjski i szczególnie niestabilną sytuację na szeroko pojętym Bliskim Wschodzie, konieczność poczynienia postępów jest tym bardziej nagląca; wzywa państwa członkowskie do wypracowania wspólnego stanowiska w celu podjęcia bardziej zdecydowanych działań przez UE w ścisłej współpracy z Ligą Państw Arabskich i innymi państwami kwartetu; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie bezpośrednich negocjacji między Izraelem a Palestyną, które są podstawą do osiągnięcia rozwiązania dwupaństwowego; krytykuje politykę osadnictwa Izraela, która narusza prawo międzynarodowe i zagraża perspektywom pokoju i rozwiązania konfliktu w drodze negocjacji; ponownie podkreśla, że stabilny i pokojowy Bliski Wschód leży w interesie UE, i wzywa do bardziej aktywnego zaangażowania na rzecz realizacji tego celu; z zadowoleniem przyjmuje publikację wytycznych dotyczących instrumentów finansowania UE i wzywa do ich rozsądnego i niebiurokratycznego wdrożenia;

63. zwraca się do Iranu i Zjednoczonych Emiratów Arabskich z prośbą o zaangażowanie się w otwarty i szczery dialog umożliwiający wypracowanie pokojowego rozwiązania sporu terytorialnego tych państw, który będzie w pełni zgodny z prawem międzynarodowym;

Ameryka Łacińska

64. z zadowoleniem przyjmuje dialog polityczny między UE a Ameryką Łacińską, w tym szczyty szefów państw oraz Europejsko-Latynoamerykańskie Zgromadzenie Parlamentarne;

65. jest zdania, że UE i kraje Ameryki Łacińskiej dzielą swoje zaangażowanie w zrównoważony społecznie rozwój gospodarczy i wspólne przywiązanie do wartości demokratycznych i praworządności, lecz także odnotowują napięcia związane z pogodzeniem tych wartości i celów z warunkami zarządzania;

66. wyraża poparcie dla procesu negocjacyjnego dotyczącego układu o stowarzyszeniu między UE a Mercosurem i zauważa zaangażowanie obu stron, by osiągnąć etap wymiany ofert dotyczących dostępu do rynku do końca 2013 r.; z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie układu o stowarzyszeniu między UE a Ameryką Środkową oraz wielostronnej umowy o wolnym handlu z Kolumbią i Peru i oczekuje na zniesienie obowiązku wizowego w obu tych krajach, a także na dalsze układy o stowarzyszeniu, także z Ekwadorem; zauważa, że takie porozumienia stanowią istotne postępy w rozwijaniu strategicznych relacji między UE a Ameryką Łacińską;

67. podkreśla konieczność zacieśnienia kontaktów i zwiększenia koordynacji z partnerami z Ameryki Łacińskiej na forach wielostronnych; wzywa do przyjęcia europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, której domaga się Europejsko-Latynoamerykańskie Zgromadzenie Parlamentarne;

Afryka

68. nalega, by przygotowania do czwartego szczytu UE-Afryka w 2014 r. umożliwiły przejście od instytucjonalnego budowania potencjału na szczeblu kontynentalnym do stworzenia partnerstwa politycznego na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju społeczno-gospodarczego, wysiłków w zwalczaniu nielegalnych przepływów środków finansowych z Afryki, osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz dobrych rządów na szczeblu regionalnym i subregionalnym;

69. podkreśla znaczenie odnośnych strategii UE dla Rogu Afryki i regionu Sahelu jako kluczowych środków umożliwiających zmierzenie się ze złożonymi problemami w zakresie bezpieczeństwa, zarządzania i rozwoju występującymi w tych regionach, które obejmują znaczny obszar Afryki;

70. przypomina, że długotrwała stabilność i bezpieczeństwo ludzi w tych dwóch regionach wymaga nie tylko pokonania uciekających się do przemocy radykalnych ekstremistów oraz osób zajmujących się handlem bronią, narkotykami i ludźmi, lecz także propagowania rozwiązań umożliwiających pojednanie, wzmocnienie instytucji państwowych i instytucji działających na rzecz społeczeństwa obywatelskiego oraz zapewnienia alternatywnych rodzajów działalności gospodarczej, aby umożliwić ludziom godne życie, zwłaszcza poprzez tworzenie miejsc pracy dla młodych ludzi, ułatwiając rozwój i wdrażanie środków na rzecz budowania potencjału;

Czwartek, 24 października 2013 r.

Azja Środkowa

71. wspiera promowane przez UE w Azji Środkowej podejście regionalne, które ma kluczowe znaczenie dla podejmowania wspólnych wyzwań, zwłaszcza w zakresie stabilności, bezpieczeństwa, gospodarki wodnej i energetycznej, ułatwiania dialogu, rozwijania dobrych relacji z sąsiadami oraz promowania strategicznych interesów UE; wzywa UE, aby jej zaangażowanie w tym regionie wiązało się z postępowaniem w procesie demokratyzacji, przestrzeganiu praw człowieka, sprawowaniu dobrych rządów, zapewnianiu zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego, poszanowaniu zasady państwa prawa oraz zwalczaniu korupcji; ponadto podkreśla znaczenie obecności UE w tym regionie mającej na celu ściśle nadzorowanie procesów o podłożu politycznym oraz konieczność promowania pluralizmu politycznego;

72. podkreśla również znaczenie dialogu UE z krajami Azji Środkowej dotyczącego kwestii regionalnych, środowiska i bezpieczeństwa, w szczególności w odniesieniu do zarządzania zasobami wodnymi oraz sytuacji w Afganistanie po 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie między UE a Azją Środkową w dniu 13 czerwca 2013 r. dialogu dotyczącego wysokiego poziomu bezpieczeństwa;

73. zauważa, że państwa Azji Środkowej bogate w energię i zasoby naturalne mają potencjalne znaczenie dla zróżnicowania zasobów i szlaków zaopatrzeniowych UE w celu osiągnięcia wyższego stopnia bezpieczeństwa energetycznego; wzywa ESDZ i Komisję do dalszego zdecydowanego wspierania projektów dywersyfikacji źródeł energii, takich jak południowy korytarz gazowy i gazociąg na dnie Morza Kaspijskiego;

Afganistan

74. jest głęboko zaniepokojony dalszym stosowaniem przemocy w jej wszystkich formach w Afganistanie, zwłaszcza przemocy wobec kobiet; wzywa afgański rząd do przygotowania się do przejęcia pełnej odpowiedzialności za kraj po wycofaniu międzynarodowych sił w 2014 r.; wzywa państwa członkowskie do przygotowania się do wsparcia budowania wojskowego i cywilnego potencjału w Afganistanie przez rząd i jego krajowe siły bezpieczeństwa, aby zapewnić stabilność i bezpieczeństwo jako warunek wstępny rozwoju oraz uniknąć luk w bezpieczeństwie i gospodarce, gdy kraj przejmie po 2014 r. pełną odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo; podkreśla potrzebę kontynuowania unijnego wsparcia na rzecz walki z korupcją; ponownie podkreśla potrzebę opracowania planu likwidacji produkcji opium; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do wsparcia planu pięcioletniego na rzecz likwidacji produkcji opium;

75. ponownie podkreśla długoterminowe zobowiązanie UE do pomocy Afganistanowi w pokojowej przemianie i zrównoważonym rozwoju społeczno-gospodarczym; z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż UE i Afganistan zakończą wkrótce negocjacje umowy o współpracy w sprawie partnerstwa i rozwoju; wzywa obie strony do niezwłocznego zakończenia tych negocjacji;

76. podkreśla konieczność wzmocnionej współpracy z Rosją, Pakistanem, Indiami i Iranem w ramach tego subregionu Azji Środkowej w celu rozwiązania problemu transgranicznego handlu ludźmi i towarami oraz zwalczania nielegalnej produkcji narkotyków i handlu nimi; ostrzega przed możliwością rozszerzenia się tych problemów po 2014 r. na sąsiadujące kraje i na dalszy subregion; podkreśla kluczową rolę Pakistanu w walce z terroryzmem;

Azja

77. wzywa UE do większej obecności w regionie Azji i Pacyfiku i zwrócenie uwagi także na inne kraje poza Chinami, Indiami i Japonią; podkreśla polityczny i gospodarczy potencjał partnerstw między UE a Indonezją, która jest czwartą pod względem liczby ludności – przeważnie muzułmańskiej – demokracją oraz członkiem grupy G-20, a także między UE a Filipinami; podkreśla nowe szanse w relacjach UE z krajami ASEAN po demokratycznych zmianach w Mjanmie/Birmie; uznaje plan działania z Bandar Seri Begawanu na rzecz wzmocnienia pogłębionego partnerstwa między Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) a UE za ważny krok; uznaje również, że Traktat o wzajemnych stosunkach jest szansą na pogłębienie współpracy, i spodziewa się wymiernych rezultatów w tym zakresie;

78. podkreśla konieczność zakończenia negocjacji w sprawie umów o partnerstwie i współpracy oraz porozumień dotyczących ram politycznych z kilkoma krajami z Azji Południowo-Wschodniej w oparciu o normy społeczne i europejską społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw w celu skonsolidowania i zintensyfikowania stosunków UE z krajami tego regionu;

79. podkreśla znaczenie bezpieczeństwa w regionie Azji i Pacyfiku i jest zaniepokojony napięciami, w tym sporami terytorialnymi wokół basenu Morza Wschodnio- i Południowochińskiego, a także coraz bardziej niepokoi się sytuacją w Korei Północnej; sugeruje, że UE mogłaby przyjąć aktywniejszą postawę; wzywa wszystkie zainteresowane strony do uczestnictwa w mechanizmach dialogu i współpracy, w szczególności na arenie wielostronnej, mając na uwadze znaczenie stabilności na tym obszarze dla bezpieczeństwa morskiego i interesów handlowych UE;

Czwartek, 24 października 2013 r.

80. zauważa starania poczynione w kierunku nawiązania współpracy między UE a Stanami Zjednoczonymi w odniesieniu do Azji, o czym świadczyło wspólne podejście do zniesienia sankcji wobec Mjanmy/Birmy; dlatego wzywa do większej koordynacji strategii politycznych Stanów Zjednoczonych i UE wobec Azji ze strategiami takich kluczowych partnerów jak Australia i Nowa Zelandia; w tym celu wzywa do niezwłocznego zakończenia negocjacji w sprawie umów ramowych z Australią i Nową Zelandią, które powinny odzwierciedlać wspólne podejście UE do zawarcia jasno sformułowanych klauzul politycznych dotyczących praw człowieka i demokracji we wszystkich umowach międzynarodowych negocjowanych przez UE;

81. przypomina pierwszy dialog strategiczny UE-Pakistan, który miał miejsce w czerwcu 2012 r., oraz zobowiązanie do konstruktywnych rozmów na temat zintensyfikowania współpracy dwustronnej i wspólne stanowisko w odniesieniu do kwestii regionalnych i międzynarodowych niepokojących obydwie strony, w tym bardziej proaktywne zaangażowanie na rzecz społeczeństwa pluralistycznego jako kluczowego elementu w walce z terroryzmem; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do informowania Parlamentu o wynikach tego strategicznego dialogu i przygotowaniach do następnego, który ma się odbyć w Brukseli w 2013 r.;

82. wyraża uznanie dla nieustannych starań Tajwanu o utrzymanie pokoju i stabilności w regionie Azji i Pacyfiku; zauważa postępy poczynione w stosunkach po obu stronach cieśniny, w szczególności kwitnące powiązania gospodarcze, turystykę i współpracę kulturalną; ponownie podkreśla zdecydowane poparcie dla cennego wkładu Tajwanu w działalność odpowiednich organizacji międzynarodowych, w tym Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu; wzywa Komisję i Radę do ułatwienia negocjacji w sprawie umowy o współpracy gospodarczej między UE a Tajwanem; zachęca do bliższej współpracy dwustronnej między UE i Tajwanem w takich dziedzinach jak handel, badania, kultura, edukacja i ochrona środowiska;

83. nadal jest głęboko zaniepokojony nagminnym łamaniem praw człowieka w Korei Północnej oraz ciągłymi testami coraz potężniejszych urządzeń jądrowych i rakiet dalszego zasięgu, co stanowi poważne zagrożenie dla pokoju międzynarodowego, stabilności, bezpieczeństwa oraz gospodarczego rozwoju kraju;

Partnerzy wielostronni

84. uważa, że grupa G-20 może okazać się pożytecznym i szczególnie odpowiednim forum do wypracowywania porozumień, które sprzyjają włączeniu, są oparte na partnerstwie i umożliwiają przyspieszenie konwergencji, w tym zbieżności przepisów; niemniej jednak jest zdania, że dotychczas nie udało się przekształcić wniosków ze szczytu grupy G-20 w trwałe strategie polityczne, które umożliwiałyby stawienie czoła kluczowym wyzwaniom;

85. potwierdza rolę Rady Bezpieczeństwa ONZ jako najwyższego organu międzynarodowego odpowiedzialnego za utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, odnotowując jednocześnie, że ostatnie kryzysy dowiodły, iż Rada Bezpieczeństwa, z uwagą na jej struktury i metody pracy, jest w coraz większym stopniu niezdolna do reagowania w odpowiednim czasie na poważne zagrożenia dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa; w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, by dołożyła starań na rzecz zabezpieczenia stałego miejsca UE w Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz przeprowadzenia jej reformy; wzywa państwa członkowskie UE, które mają stałe miejsce w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, do zaangażowania wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w ich proces decyzyjny;

86. wzywa UE i jej państwa członkowskie do ponownego potwierdzenia zobowiązania UE do propagowania skutecznego multilateralizmu, którego rdzeniem byłby system ONZ, poprzez zwiększenie reprezentatywności, rozliczalności i skuteczności ONZ, co ułatwiłoby reformę Rady Bezpieczeństwa ONZ, w tym ograniczeń dotyczących prawa weta; podkreśla znaczenie współpracy z innymi partnerami międzynarodowymi w celu reagowania na wyzwania międzynarodowe; podkreśla, że miejsce UE w powiększonej Radzie Bezpieczeństwa ONZ pozostaje głównym i długoterminowym celem UE; ponadto wzywa państwa członkowskie do koordynowania swoich działań w zakresie wyboru urzędników wyższego szczebla na wysokie stanowiska w ONZ i innych międzynarodowych instytucjach w celu wzmocnienia obecności UE w systemie ONZ;

87. wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z partnerami we wzmacnianiu roli regionalnych organizacji w utrzymywaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich oraz cywilnym i wojskowym zarządzaniu kryzysowym; podkreśla konieczność współpracy z partnerami w celu dopilnowania, by koncepcja obowiązku ochrony była rozwijana zgodnie z prawem, wykorzystywana w razie konieczności i obejmowała prewencję, ochronę i procesy odbudowy po zakończeniu konfliktów; podkreśla swoje zalecenie, by przyjąć międzyinstytucjonalny konsensus UE w sprawie obowiązku ochrony, i oczekuje, że ESDZ rozpocznie w tym celu konsultacje; podkreśla konieczność opracowania efektywniejszych wytycznych dotyczących mediacji i potencjału, w tym poprzez współpracę między UE a ONZ;

Czwartek, 24 października 2013 r.

88. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE i NATO do umocnienia ich strategicznego partnerstwa poprzez podejście uzupełniające; zauważa, że obecny światowy i europejski kryzys gospodarczy przyczynił się do podjęcia działań mających na celu znalezienie bardziej opłacalnych i pilnie potrzebnych zdolności operacyjnych zarówno w UE, jak i w NATO; wzywa do natychmiastowego politycznego rozwiązania utrzymującego się impasu, który utrudnia odpowiednią i bliską współpracę między UE a NATO; z zadowoleniem przyjmuje takie inicjatywy jak dodatkowe państwa członkowskie UE ubiegające się o członkostwo w ramach Partnerstwa dla Pokoju NATO jako pierwszy krok w kierunku zniesienia istniejących barier między UE a NATO;

89. pozostaje zaniepokojony problemami z rozpoczynaniem misji WPBiO, takimi jak opóźnienia w planowaniu i rozmieszczaniu, niedobory kadrowe, planowanie finansowe i trudności z realizacją, kwestie związane ze statusem umów w sprawie WPZiB z państwami trzecimi oraz trudności na starcie; postuluje stworzenie mechanizmu następczego, aby zapewnić wspólne rozwiązywanie takich nawracających problemów;

90. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do uwzględnienia bezpieczeństwa cybernetycznego w działaniach zewnętrznych UE, do skoordynowania działań podejmowanych w ramach programu sztokholmskiego i do stworzenia sieci partnerów o podobnych poglądach, aby radzić sobie z zagrożeniami i wyzwaniem w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego; podkreśla, że należy poczynić starania w celu dopilnowania, aby obowiązujące międzynarodowe instrumenty prawne były egzekwowane w cyberprzestrzeni;

91. podkreśla potrzebę stworzenia na poziomie UE regulacji dotyczących sprzedaży, dostawy, transferu i wywozu do krajów trzecich sprzętu lub oprogramowania, którego głównym przeznaczeniem jest monitorowanie lub przechwytywanie informacji przesyłanych drogą internetową lub przekazywanych podczas rozmów telefonicznych; podkreśla natychmiastową potrzebę dopilnowania, by przedsiębiorstwa UE nie wywoziły takich przedmiotów dwójakiego przeznaczenia do państw o ustrojach niedemokratycznych, autorytarnych i represyjnych;

92. ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel o dokonanie bilansu skuteczności unijnej strategii przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, a także związanych z nią strategii politycznych dotyczących broni konwencjonalnej, w tym wywozu broni;

93. z zadowoleniem przyjmuje skoordynowane podejście UE w trakcie negocjacji traktatu o handlu bronią, które przyniosło pozytywne rezultaty; wzywa państwa członkowskie do szybkiej ratyfikacji traktatu, aby mógł on wejść w życie po uzyskaniu zgody Parlamentu; domaga się, by kompetencje w zakresie przepisów dotyczących wywozu broni i sprzętu lub oprogramowania, którego głównym przeznaczeniem jest monitorowanie lub przechwytywanie informacji przesyłanych drogą internetową lub przekazywanych podczas rozmów telefonicznych prowadzonych w sieciach mobilnych lub stałych, zostały w pełni przekazane UE;

94. popiera dialog w sprawie reformy Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i rozpoczęcie w grudniu 2012 r. procesu Helsinki 40+, który stanowi strategiczny plan wzmacniania OBWE; w pełni popiera działalność Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR), które wykonuje nieocenioną pracę w zakresie propagowania i ochrony praw człowieka i norm demokratycznych;

95. uznaje rosnące znaczenie roli organizacji regionalnych, w szczególności Ligi Państw Arabskich, Rady Współpracy Państw Zatoki (RWPZ), Organizacji Współpracy Islamskiej oraz Organizacji Współpracy Gospodarczej, oraz wzywa UE do zacieśnienia współpracy, w szczególności jeżeli chodzi o kwestie związane z procesami transformacji i zarządzaniem kryzysowym w krajach południowego sąsiedztwa; z zadowoleniem przyjmuje starania podjęte przez UE na rzecz pomocy Lidze Państw Arabskich w realizowaniu jej procesu integracji;

o

o o

96. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.